09/11/2018

Εόρτασε ο Αγ. Νεκτάριος Κυμίνων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την **Πέμπτη 8 Νοεμβρίου** το απόγευμα ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων** χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα **Ιερό Ναό Αγίου Νεκταρίου Κυμίνων**.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος απένειμε επαίνους στους επιτυχόντες στις γενικές εξετάσεις για την εισαγωγή στα ανώτερα και ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας.

Να σημειωθεί ότι πλήθος πιστών προσήλθαν για να λάβουν την ευλογία του Αγίου Νεκταρίου, καθώς επίσης και να προσκυνήσουν το Ιερό Λείψανο του Αγίου Λουκά

του ιατρού αρχιεπ. Συμφερουπόλεως που μεταφέρθηκε στο πλαίσιο της πανηγύρεως από την Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό :

«Ποίοις πνευματικοῖς ρήμασι, μα-καρίσωμέν σε, Ἱεράρχα; τόν ἐν μέ-σῳ κόσμου βιώσαν-τα, βίον ἀλη-θῶς ἐνθεώ-τα-τον».

Στή χορεία τῶν μεγά-λων ἱεραρ-χῶν τούς ὁ-ποίους τιμᾶ αὐτές τίς ἡμέρες ἡ Ἐκ-κλησία μας πρῶτος εἶναι ὁ ἑορ-τα-ζό---μενος σήμερα ἅγι-ος Νεκτάριος, ἀρχιεπί-σκο-πος Πε-νταπόλεως, ὁ θαυ--ματουργός.

Δέν ἔ-χει, βεβαίως, ση-μασία ἄν ὁ ἅγιος Νε-κτά-ριος εἶναι ὁ νεώτε-ρος ἀπό ὅλους τούς με-γάλους πατέρες, τή μνή-μη τῶν ὁποίων πα-νηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία μας τίς ἑπό-μενες ἡμέ-ρες, γιατί στήν κρίση τοῦ ἀχρό-νου Θεοῦ ὁ χρόνος δέν ἔχει καμία ση-μασία. Αὐ-τό πού ἔχει σημασία εἶ-ναι ἡ ἀρετή καί ἡ ἁγιό-τητα, εἶναι ἡ ὑπακοή στό θέλημά του καί ἡ προ-σπάθεια τοῦ ἀνθρώ-που νά προ-σεγ-γί-σει τόν Θεό καί νά ζήσει σύμ-φω-να μέ τό εὐαγγέ-λιο, νά ζή-σει τήν ἐν Χρι-στῷ ζωή.

Πολλοί ἄνθρωποι στίς ἡμέρες μας ὑποστηρί-ζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία χρειάζεται ἀνανέωση, χρειάζεται νά προσαρ-μο-σθεῖ στά σύγχρονα δε----δομένα, γιατί ὁ κό-σμος ἄλλαξε, καί ὁ ἄν-θρωπος δέν μπορεῖ νά ἀ-κο-λουθήσει τίς ἐν-το-λές τοῦ

εὐ-αγ-γε-λίου. Καί ἄλλοι πάλι ἰσχυρί-ζον-ται ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ ἀφο-ροῦν μόνο τούς κληρικούς ἤ τούς μοναχούς καί δέν μπο-ροῦν νά ἐφαρμο-σθοῦν στόν κόσμο.

Ὅμως, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός δέν ἦρθε στόν κόσμο γιά κάποιους μό-νο ἀνθρώπους, οὔτε κή-ρυξε στήν ἔρημο, οὔ-τε ἀπευθύνθηκε μό---νο σέ ἐκείνους πού ἤ-θελαν νά ἀπαρνηθοῦν τά πάν-τα καί νά ἀφο-σι-ω-θοῦν ἀποκλειστικά στήν ἄσκη-ση καί τήν προ-σευχή. Ὁ Χριστός κή---ρυ-ξε μέσα στόν κό-σμο. Κά-λεσε τούς ἁμαρ-τω-λούς κοντά του καί ὄχι τούς δικαίους καί ἔδω-σε σέ ὅλους μας μέ τό εὐαγγέλιό του ἕναν ὁ-δηγό πορείας πού μᾶς ὁ-δη-γεῖ, ἐάν ἀποφασί-σου---με νά τό ἀκο-λου--θή-σουμε, στή σωτηρία μας. Γιατί τό εὐαγγέλιο μπο-ρεῖ νά ὁδηγήσει ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀνε-ξαρ-τή-τως τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου στόν ὁποῖο ζοῦν, στή σωτηρία, ὄχι μόνο γιατί ὁ κόσμος δέν ἀλλάζει τό-σο πολύ ὅσο συχνά νο-μίζουμε, ἀλ-λά γιατί οἱ ἐν-το-λές τοῦ Χριστοῦ δέν ἀφο-ροῦν στά πράγ-μα-τα τοῦ κόσμου καί δέν ἐπη-ρε-ά-ζονται ἀπό αὐτά. Γι᾽αὐ-τό καί μπο-ροῦν νά ἐ-φαρ--μο-σθοῦν σέ κάθε ἐπο-χή καί κά-τω ἀπό ὁποιεσδήποτε συνθῆκες. Μπο-ροῦν νά ἐφαρμο-σθοῦν καί μέσα στόν κό-σμο, ὅπως μᾶς ἀπο-δει--κνύει ὁ ἑορταζό-με-νος σήμερα ἅγιος Νε-κτά-ριος, ἀρχιεπίσκοπος Πενταπό-λε-ως, καί ἐπι-βε---βαιώνει ὁ ἱερός ὑ-μνο---γράφος, χα-ρα-κτη-ρί-ζοντάς τον ὡς «ἐν μέ-σῳ κόσμου βιώσαν-τα, βίον ἀληθῶς ἐνθεώ-τα-τον».

Ἐάν θέλουμε, ἀ-δελ-φοί μου, νά κα-τα-νοή-σουμε πῶς ἔζησε αὐτόν τόν ἐν-θεώτατο βίο, αὐτή τή ζωή πού ἦταν γεμάτη ἀπό τόν Θεό, μέσα στόν κόσμο, δέν ἔχουμε παρά νά σταθοῦμε σέ ἕνα μό-νο σημεῖο αὐτῆς τῆς ἁγίας ζωῆς. Καί αὐτό εἶναι ἡ ὑπο-μονή τήν ὁποία ἐπέ-δει-ξε ὁ ἅγιος Νεκτά-ριος σέ ὅλη του τή ζωή. Ἀπό τά παιδικά του χρό-νια, ὅταν ὑφίστατο τίς ἄδι-κες τι-μω-ρίες καί τή βά-ναυση συμπε-ρι-φο-ρά τοῦ ἀφεντικοῦ του στήν Κων-σταντι-νού-πο-λη, ὅπου εἶχε πάει γιά νά ἐργασθεῖ καί νά ἐνι-σχύσει οἰκονομικά τήν οἰκογένειά του, μέχρι τίς ἀνυπόστατες κατη-γο-ρίες καί τίς συκοφα-ν-τίες καί τίς διώξεις πού ὑπέστη ὡς ἀρχιε-ρεύς ἀπό τούς συνεπι-σκό-πους του, οἱ ὁποῖοι τόν ζήλευαν, γιατί τόν ἀ-γα-ποῦσε ὁ γέρων πα-τρι-άρ-χης Ἀλε-ξαν-δρεί-ας, Σω-φρό-νιος· τόν ζή-λευ-αν, γιατί δέν μπο-ροῦσαν νά ἀν-τέ-ξουν τή λάμψη τῆς ἀ-ρετῆς του ἀλλά καί τήν ἀγά-πη καί τόν σε-βα-σμό μέ τόν ὁποῖο τόν πε-ρι-έ-βαλαν οἱ ἄν-θρωποι.

Καί παρό-τι ἡ συμπερι-φορά ὅλων αὐτῶν ἦταν ἀπαρά-δε-κτη καί ἄδι-κη καί ἔκανε τόν ἅγιο Νε-κτάριο νά ὑποφέρει καί νά δυ-σκο-λεύεται ἀφό-ρη-τα ἀκό-μη καί γιά νά ζήσει, ἐκεῖνος δέν ἀγα-νάκτη-σε ποτέ, δέν δια-μαρτυ-ρή-θηκε ποτέ, δέν κατη-γό--ρησε ποτέ κα-νέ-ν-α, γιατί εἶχε ὑπόψη του τόν λό-γο τοῦ Χρι-στοῦ: «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσι» καί «ἐν τῇ ὑπομονῇ κτήσασθαι τάς ψυ-χάς ὑμῶν». Μέ τήν ὑπομο-νή, δηλαδή θά κερδίσε-τε τήν ψυχή σας.

Καί τήν κέρ-δισε ὁ ἅ-γιος Νε-κτά-ριος· καί ἀξι-ώ--θηκε μέσω τῆς ὑπο--μο-νῆς νά ἁγιασθεῖ καί νά ἔχει τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ παρουσία τῆς ὁποί-ας ἦταν καί εἶναι ἐμφανής στήν εὐωδία τοῦ ἱεροῦ του λει-ψά-νου καί στά ἀναρίθμητα θαύ--ματά του.

Μπορεῖ κανείς, ἀ-δελ-φοί μου, νά ὑπο-στη-ρί-ξει ὅτι ἡ ὑπομονή εἶ-ναι κάτι πού δέν μπο-ροῦμε νά ἐξασκή-σουμε ἐμεῖς πού ζοῦμε στόν κό-σμο; Ἤ ὅτι εἶναι κάτι πού ἀ-φορᾶ μόνο τούς κληρικούς καί τούς μονα-χούς ἤ τούς ἀν-θρώ-πους ἄλλων ἐπο-χῶν καί δέν ἰσχύει στίς ἡμέρες μας; Ἀσφαλῶς ὄχι, γιατί ἡ ζωή τοῦ ἀν-θρώ-που, ὅπου καί ἐάν ζεῖ, ὅποτε καί ἐάν ζεῖ, εἶναι μία διαρκής ἄσκη-ση ὑπο-μο-νῆς.

Ἡ ἀναστροφή μας μέ-σα στήν οἰ-κογένειά μας, μέσα στό ἐπάγ-γελ-μά μας, ἀνάμεσα στούς συν-αν-θρώ-πους μας, ἀπαιτεῖ ὑπομονή· γιατί καί ἐ-μεῖς πολλές φορές ἀντι-μετω-πί-ζουμε καί τήν ἀδικία καί τήν κακία τῶν ἀνθρώπων καί τή συκοφαντία γύρω μας, καί ἀκόμη ἀντι-με-τωπίζουμε δυ-σκο-λίες καί προβλήματα προ-σω--πι-κά καί ἐπαγγελμα-τικά, ἀντιμετω-πίζου-με δυ-σκολίες τίς ὁποῖες ἔχει φέρει ἡ κρίση τήν ὁποία διερχό-με-θα, δυ-σκολίες τίς ὁποῖες μπο-ρεῖ νά δημιουργεῖ μιά ἀσθένεια ἤ κάποια οἰ-κο--γενειακή μας ὑπό-θε-ση.

Ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά, πού ὁ καθένας γνωρίζει ἀπό τήν προ-σω-πική του ἐμπειρία, εἶναι εὐκαιρίες πού μᾶς δίνει ὁ Θεός γιά νά ἀ-σκη-θοῦμε στήν ὑπο-μο--νή· εἶναι εὐκαι-ρίες πού μᾶς δίνει ὁ Θεός γιά νά κερδίσουμε τήν ψυχή μας ζώντας στόν κόσμο, ὅπως τήν κέρδισε καί ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ἄν τίς ἀντιμε-τω-πίσουμε μέ ὑπομονή καί ὄχι μέ θυμό, μέ ὀργή ἤ μέ ἀπαισιοδοξία.

Γι᾽ αὐτό, ἀδελφοί μου, ἄς κρατή-σου-με ἀπόψε, τι-μώντας τή μνήμη τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, αὐτό τό μά-θη-μα τῆς ὑπομο-νῆς γιά τή ζωή μας, ὄχι ὡς θεωρία, ἀλλά ὡς πρά-ξη καί κα-θημερινή ἄσκηση, γιά νά ἀξιω-θοῦ-με καί ἐμεῖς μέ τίς πρε-σβεῖ-ες του νά ἐπιτύχουμε τή σω-τη-ρία μας.

Σήμερα ὅμως ἐδῶ σ᾽ αὐτόν τόν ἱστορικό ναό, καί λέγω ἱστορικός, γιατί εἶναι ὁ πρῶτος ναός πού κτίσθηκε στή Μακεδονία πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, σ᾽αὐτόν, λοιπόν, τόν ναό καί μέσα σ᾽ αὐτή τήν ἑόρτιο ἀτμόσφαιρα, ἔχουμε τή χαρά καί τήν εὐλογία νά ἔχουμε καί τά λείψανα ἑνός νέου ἁγίου, νεωτέρου ἀκόμη καί ἀπό τόν ἅγιο Νεκτάριο. Εἶναι ὁ ἅγιος Λουκᾶς, ἀρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως,

ὁ ἰατρός καί θαυματουργός, τόν ὁποῖο στίς ἡμέρες μας τόν ἀπεκάλυψε ὁ Θεός. Καί ξέρετε γιατί τόν ἀπεκάλυψε καί τοῦ ἔδωσε πολλή χάρη καί εὐλογία νά ἐπιτελεῖ τόσα θαυμάσια, τόσες θεραπεῖες; Γιατί ἀκριβῶς καί ἐκεῖνος ἀγωνίσθηκε μέσα στόν κόσμο, ἀγωνίσθηκε μέσα στήν ἄθεη περίοδο τῆς Ρωσίας, μέσα στήν περίοδο ἐκείνη πού δέν τολμοῦσες νά πεῖς ὅτι εἶσαι χριστιανός, ὅτι πιστεύεις στόν Θεό.

Καί ὅμως ὁ διαπρεπής καθηγητής τῆς Ἰατρικῆς, ὁ ἅγιος Λουκᾶς, ἦταν μάλιστα καί ἔγγαμος καί ἀφοῦ ἐκοιμήθη ἡ σύζυγός του, μέ τέσσερα παιδιά, ἐνεδύθη τό ράσο, ἔγινε μοναχός, ἀλλά ἔζησε μέσα στόν κόσμο, μέσα στά Πανεπιστήμια, ὅπου δίδασκε τήν Ἰατρική καί ὅπου ἔδινε τή μαρτυρία τοῦ Θεοῦ, εἶχε τή μεγάλη αὐτή ἀρετή πού βλέπουμε, ὅπως εἴπαμε προηγουμένως, καί στόν ἅγιο Νεκτάριο. Εἶχε τήν ὑπομονή. Ὅταν τόν ἐδίωξαν, τόν συκοφάντησαν, τόν ἔστειλαν ἐξορία στή Σιβηρία, τόν φυλάκισαν, τοῦ ἔκοψαν τά γένια, τοῦ ἔβγαλαν τά ράσα, ἐκεῖνος μέ ὑπομονή παρέμεινε πιστός σ᾽ αὐτά τά ὁποῖα πίστευε, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στόν Θεό.

Ἔτσι ἔχουμε αὐτή τήν εὐκαιρία νά ἔχουμε ἐδῶ τά λείψανά του ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, ὅπου ὑπάρχει ὁ ναός του, ὑπάρχουν τά λείψανά του, καί τελεῖ πάμπολλα θαύματα ἡ χάρη του.

Οἱ δύο, λοιπόν, αὐτοί νέοι ἅγιοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὁ ἕνας ἐκοιμήθη τό 1920, ὁ ἅγιος Νεκτάριος, καί ὁ ἅγιος Λουκᾶς τό 1961, ἦταν καί οἱ δύο σπουδαῖοι, μεγάλοι, σοφοί ἄνθρωποι, ἀλλά καί πολύ ταπεινοί καί μέ πολλή ἀγάπη γιά τόν Θεό καί μέ πολλή ὑπομονή.

Φεύγοντας, ὅπως εἶπα καί προηγουμένως, ἄς διδαχθοῦμε, γιατί ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη, πρῶτα ἐγώ καί μετά ὅλοι ἐσεῖς, νά ἔχουμε ὑπομονή, γιατί ζοῦμε καί σέ μία περίοδο ἀθεΐας. Μή βλέπετε πού ἐμεῖς ἐδῶ μαζευτήκαμε νά τιμήσουμε τούς ἁγίους. Δυστυχῶς τά διδάγματα εἶναι σήμερα «μακριά ἀπό τόν Θεό, δέν τόν πιστεύουμε τόν Θεό, δέν ἔχουμε καμία σχέση μέ τόν Θεό, δέν παντρευόμεθα στήν Ἐκκλησία, δέν βαπτίζουμε τά παιδιά μας, δέν ἔχουμε καμία σχέση ἑπομένως μέ τόν Θεό». Ἐμεῖς ὅμως ἐν ὑπομονῇ καί αὐτά τά ὑπομένουμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέσα ἀπό τήν εὐλογία τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

© Grafeio Typou IMBNK